

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobkyně: P.J.**, nar. ..., bytem ..., *zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, se sídlem Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. 1723/DS/16-6,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6026/OD-P/2016, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena sankce pokuty ve výši 1.600,-Kč a byla jí stanovena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč, tak, že se ve výrokové části na straně první, posledním odstavci slova „podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona“, nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona“ a v odůvodnění na straně páté, odstavec pátý, se slova „podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona,“. V ostatních částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) potvrdil.

V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že skutku, který ji je kladen za vinu, se nedopustila, protože jí takové jednání ani nemohlo být prokázáno. Jedinými „důkazy“ o její vině byla svědectví dvou zasahujících policistů, které žalobkyně označil za lživé, přičemž poukázal a na několik zásadních rozporů a nelogičností v jejich výpovědích, a to na to, že svědek Š. měl současně kontrolovat předchozího řidiče a sledovat žalobkyni (což nelze), následně však uvedl, že řidiče již nekontroloval (odvolání výpovědi), dále neodpovídal na otázky, také je podezřelé, že svědek jako markant neuvedl logo mobilu. Dále žalobkyně namítala, že její mobil není veliký a svědek neuvedl, kde se mobil nacházel při silniční kontrole. Žalobkyně dále poukazovala na nesrovnalosti obou výpovědí vůči sobě. Především na to, že obě výpovědi zní naučeně. Svědek Š. uvedl, že žalobkyně nebyla při silniční kontrole vyzvána k předložení mobilu, naopak svědek R. uvedl, že žalobkyně vyzvána byla, ale výzvě nevyhověla (přičemž svědek R. si nepamatoval, kdo žalobkyni vyzval).

K výpovědi svědka R. poté žalobkyně uvedla, že měl žalobkyni pozorovat 4 vteřiny, přesto si nevšiml, zda telefonovala. Svědek si „všiml“, že na mobilu je čočka, jako markantu si však nevšiml výrazného loga. Žalobkyně poukazovala také na nereálnost a nepravdivost jejich tvrzení, k čemuž navrhovala v řízení před správním orgánem provést jako důkaz rekonstrukci, výpis hovorů z jejího telefonního čísla a dva svědky. Žalobkyně dokonce uvedla možnou motivaci policistů lhát.

Podle žalobkyně žalovaný však všechna její tvrzení a důkazní návrhy označil za účelové, a jako takovým jim nepřisvědčil. Dle názoru žalobkyně však žalovaný k těmto závěrům neposkytl přesvědčivé odůvodnění.

K návrhu na výslech pana P. žalovaný uvedl, že „*je často zmocněnci uváděn jako svědek při přestupkových kauzách a je tudíž osobou fiktivní.*“ Dle názoru žalobkyně tímto předně došlo k porušení jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán použil jako podklad svého rozhodnutí o tomto důkazním návrhu skutečnosti známé mu údajně z jeho úřední činnosti, aniž žalobkyni umožnil se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit. Ani v samotném rozhodnutí pak neuvedl odkaz na konkrétní řízení, ve kterých měl tyto skutečnosti zjistit, jedná se tedy rovněž o tvrzení nepřezkoumatelné. Takový postup nelze aprobeovat, což konstantně judikuje mj. Nejvyšší správní soud. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/20110-94.

Žalobkyně rovněž rozporovala tvrzení žalovaného, že pan P. by byl osobou fiktivní, což si žalovaný mohl snadno ověřit např. v evidenci obyvatel. Skutečnost, že je pan P. často označován jako svědek v přestupkových kauzách, pak bez dalšího neznačí účelovost jeho označení jako svědka, neboť to může mít rozumné vysvětlení, např. že se jedná o osobu, která se dopravuje tzv. „*spolujízdou*“, a tedy se může stát svědkem silničních kontrol mnoha různých řidičů, mezi kterými na první pohled není žádná spojitost.

Z výše uvedených důvodů žalovaný řádně neodůvodnil, proč návrhu žalobkyně na výslech pana P. nevyhověl. Žalobkyně byla tedy nucena konstatovat, že návrh na výslech pana P. byl žalovaným opomenut, což je procesní vada zásadního rázu. Žalobkyně zde odkazovala na nálezh Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05: „*Další obdobnou ústavněprávní zásadou vážící se k provádění a hodnocení důkazů je princip opomenutého důkazu. Jestliže obecný soud má sám rozhodnout, který důkaz je k prokázání viny či nevin nezbytný, nemůže tak činit zcela volně. Z toho důvodu musí vždy vážit jednotlivé důkazní návrhy činěné stranami - zvláště ze strany obžalovaného - a vyslovit rozumné zdůvodnění toho, proč důkaz nepřipustí (tj. z jakého důvodu je nadbytečný nebo z jakého důvodu není způsobilý prokázat to, co jím strana sleduje prokazovat atd.).*“

Též výpověď slečny P., spolujezdkyně žalobkyně, žalovaný odmítl, a to z toho důvodu, že policisté uvedli, že žalobkyně byla ve vozidle sama. Dle názoru žalobkyně by se

mohlo jednat o dostatečné odůvodnění odmítnutí důkazního návrhu pouze tehdy, pokud by přesvědčivě odůvodnil svůj závěr o vyšší věrohodnosti tvrzení policistů před tvrzením žalobkyně. K tomu však nedošlo, jak bude rozvedeno níže. Opět se tedy jedná o opomenutý důkaz. Žalobkyně současně trvala na tom, že žalovaný měl jím navržené svědky vyslechnout, v opačném případě porušil jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Pro nevyslechnutí navrhovaných svědků rovněž nebyl zjištěn stav věci v potřebném rozsahu, neboť verze událostí, kterou vzal žalovaný za zjištěnou, je opřena toliko o svědectví policistů, které žalobkyně (dle svého názoru účinně) zpochybňovala.

Dále žalobkyně poukazovala na to, že jak Ústavní soud opakovaně judikuje (např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I.ÚS 520/16) v situaci, kdy proti sobě stojí toliko tvrzení obviněného proti tvrzení policistů, musí správní orgán vynaložit veškeré úsilí, aby získal ještě další důkaz. Další dokazování se přitom přímo nabízelo, neboť jej navrhovala žalobkyně. Na některé z nich měl ústavní právo (výslech svědků), jiné zas byly schopny objektivním způsobem prověřit věrohodnost tvrzení policistů (výpis hovorů, rekonstrukce). Žádné další dokazování však žalovaný neprovedl. Dle názoru žalobkyně tedy nemohlo být nad veškerou pochybnost prokázáno, že se přestupku dopustila, neboť stav věci opřený toliko o rozporné, nelogické a nereálné výpovědi zasahujících policistů ponechává prostor pro důvodné pochybnosti o tom, zda zasahující policisté nevypovídali křivě se záměrem žalobkyni poškodit, případně pro sebe získat neoprávněnou výhodu (přičemž jejich možnou motivaci žalobkyně v řízení rozumně zdůvodnila). A to zvláště tehdy, pokud žalovaný řádným způsobem nevypořádal námitky žalobkyně proti věrohodnosti vyslechnutých svědků.

Žalovaný rovněž zcela opomenul důkazní návrh žalobkyně na rekonstrukci pozorovací situace a výpis hovorů z mobilu. V tom žalobkyně opět spatřuje závažnou procesní vadu, tzv. opomenutý důkaz.

Žalovaný pak k námitkám proti věrohodnosti vyslechnutých policistů předně prohlásil, že *„formulační nesrovnalosti ve svědeckých výpovědích, zasahujících policistů, se v podstatných rysech shodují a drobné odchylky dokládají, že se tito na svědeckých výpovědích předem nedohodli.“* K tomu žalobkyně uvedla, že pokud jeden svědek tvrdí, že žalobkyni k předložení mobilu nevyzvali, a druhý tvrdí, že ji vyzvali, nejedná se o formulační nesrovnalost, ale o zásadní rozpor (neboť se nejedná o rozpor v popisu určité věci nebo děje např. v délce, kdy záleží na subjektivním odhadu policisty, ale o úkony, ke kterým během silniční kontroly došlo.

Žalovaný dále uvedl, že se *„jednalo o běžnou silniční kontrolu, nebylo ničím prokázáno, že na výsledku přestupkového řízení by měli policisté nějaký zájem. Těž nevyplývalo, že by policisté jednali šikanozním způsobem nebo že by projevovali při kontrole přehnanou horlivost.“* Jedná se však o tvrzení, které nebylo nijak prokázáno, neboť je v rozporu s tvrzením žalobkyně, které nebylo řádně vypořádáno.

Dále žalovaný uvedl, že neshodu obou svědeckých výpovědí zasahujících policistů s ohledem na vzhled mobilního telefonu držného žalobkyní nelze považovat za zásadní, a to z důvodu časového odstupu podání svědeckých výpovědí ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku a rovněž pro skutečnost, že v meziobdobí policisté zasahovali i v jiných případech. Toto sice dle názoru žalobkyně může být vysvětlením předmětných rozporů, avšak také nemusí. S ohledem na zásadu in dubio pro reo přitom bylo nutné předpokládat tu z více možných příčin nesrovnalostí ve výpovědích policistů, která je žalobkyni ve prospěch, tedy bylo nutné předpokládat, že nesrovnalosti pramení z jejich nedostatečné přípravy na lživou výpověď.

Žalovaný též uvedl, že *„je třeba poznamenat, že z výpisu evidenční karty žalobkyně je zřejmé, že t. č. dosáhla 10 bodů v bodovém hodnocení, a zaplacením blokové pokuty na místě*

by došlo k jejímu vybodování.“ Pokud tímto žalovaný dovozoval nevěrohodnost žalobkyně, tato k tomu uvádí, že tato úvaha je v rozporu s presumpcí neviny, hrozící sankce nemůže být podkladem pro úvahu o věrohodnosti obviněného.

Konečně žalovaný uvedl, že *„kdyby za jízdy nedržela telefonní přístroj, policisté by ji nekontrolovali. Protože tomu tak nebylo, konali pouze svou povinnost a řidičku zkontrolovali.“* Toto tvrzení však opět nebylo prokázáno, neboť odlišné tvrzení žalobkyně o důvodu silniční kontroly nebylo řádně vyvráceno. Žalobkyně tedy namítala, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl úvahy, které by přesvědčivým způsobem vedly k závěru o vyšší věrohodnosti tvrzení policistů před tvrzením žalobkyně, přesto jejich tvrzení upřednostnil. Současně tak nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, rovněž bylo neoprávněně odmítnuto žalobkyní navržené dokazování. Žalovaný totiž v podstatě vyšel z předpokladu, že tvrzení policistů je a priori věrohodnější než tvrzení obviněného, což je nepřijatelné, neboť je to v rozporu se zásadou presumpce neviny, jakož i v rozporu s rovností všech fyzických osob. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, kde je uvedeno, že: *„pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). Věrohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 102/2010 - 86). Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114).“* a na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I.ÚS 520/16, kde je uvedeno, že: *„Ústavní soud dále podotýká, a to nejen se zřetelem k projednávanému případu, že v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány. To platí zejména v případě konfliktu mezi policisty a jednotlivci, vůči nimž policisté zasahují. Podezření na nezákonné jednání představitelů státní moci je zásadně velmi závažné a opačný přístup, tedy automatické favorizování jejich výpovědi před výpověďmi údajných poškozených, by podstatně znesnadnil, ne-li téměř vyloučil, odhalování a potírání jejich nezákonné činnosti, včetně například zcela nepřijatelného nezákonného násilného jednání příslušníků policie, kteří naopak mají dbát na bezpečnost a dodržování právních norem ve společnosti.“*

Dle žalobkyně měl žalovaný tedy provést jí navržené dokazování, neboť stav věci nebyl – na základě zpochybných výpovědí policistů ani nemohl být - zjištěn v potřebném rozsahu.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán ji v usnesení ze dne 18. 4. 2016, č. j. 5447/OD-P/16 nezákonně omezil v možnosti zvolit si druh podání, kterým se vyjádří k podkladům rozhodnutí prvního stupně. Tím došlo ke zmaření jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán její vyjádření zaslané e-mailem dne 22. 4. 2016 ignoroval. Je sice pravdou, že v souladu s tvrzením žalovaného bylo vyjádření podání podáno po lhůtě, která byla žalobkyni stanovena usnesením doručeným jeho zmocněnci na ústním jednání určena do 21. 4. 2016, správní orgán přesto měl povinnost se tímto podáním zabývat, neboť se dostalo do jeho dispozice před vydáním rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítala, že v odvolání předně uvedla, že výrok rozhodnutí prvního stupně neobsahuje údaj o bodovém postihu, a je tedy v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55 konstatoval, že se jedná o sankci. K tomu žalovaný uvedl, že *„se jedná o opatření, nikoli o sankci, proto není ve výroku napadeného rozhodnutí tato skutečnost uváděna. K rozsudku NSS, na který se odvolatelka odkazuje, je třeba poznamenat, že bodový systém není sankcí ale administrativním opatřením a nikde v tomto rozsudku není uvedeno, že by ve výroku měl být uveden počet bodů.“* Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že bodový postih je toliko administrativním opatřením, což ostatně odmítl též NSS v citovaném rozsudku, přičemž tento názor by měl žalovaný v souladu s § 12 soudního řádu správního respektovat. Skutečnost, že v citovaném rozsudku není uvedeno, že by ve výroku měl být údaj o bodovém postihu, neznamena, že tomu tak být nemá. Tato skutečnost má jednoduché vysvětlení, a totiž, že tato otázka nebyla předmětem řízení. Žalobkyně byla tedy přesvědčena o tom, že výrok rozhodnutí prvního stupně měl obsahovat též údaj o bodovém postihu, neboť zakotvením institutu bodového hodnocení byl nepřímo novelizován § 11 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť bodový postih je sankcí, a tedy by výrok měl dle § 77 téhož zákona údaj o takové sankci obsahovat.

Dále žalobkyně v odvolacím řízení namítala, že správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění, ve výroku a odůvodnění konstatoval toliko nedbalost (nerozlišil však, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou). Žalobkyně též namítala, že odůvodnění nemá oporu v odůvodnění, neboť správní orgán v odůvodnění současně uvedl, že nelze určit, zda se jednalo o úmysl či nedbalost. K tomu žalovaný uvedl, že *„míra zavinění byla určena. Obecně tedy lze uvést, pokud se obviněný z přestupku k jednání nedostaví nebo se k přestupku nedozná, nelze v mnoha případech určit, zda se jednalo o úmyslné či nedbalostní jednání. Proto v tomto případě je uvedeno minimálně jednání z nedbalosti, protože nedošlo k doznání, a tak nemohlo být zjištěno, z jakého důvodu odvolatelka držela v ruce telefonní přístroj.“* Žalobkyně považovala argumentaci žalovaného za mimoběžnou, a proto nepřezkoumatelnou, současně však uvedla, že správní orgán postupoval v rozporu se zásadou in dubio pro reo, jakož i v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), pokud učinil závěr, že zavinění bylo minimálně z nedbalosti, ačkoli – jak sám uvedl – žádné důkazy o tom, že by zavinění bylo v závažnější formě, než je nedbalost, neměl.

Žalovaný se podle žalobkyně rovněž nijak nevyjádřil k odvolací námitce, že správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, když nezjistil, o jakou konkrétní formu nedbalosti se mělo jednat. V tom žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kdy se dovolávala závěrš uvedených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 593/04: *„Ústavní právo na spravedlivý proces zahrnuje i povinnost obecných soudů vypořádat se se vším, co v průběhu řízení vyšlo najevo a co účastníci řízení tvrdí, má-li to vztah k projednávané věci. Pokud soudy této zákonné povinnosti nedostojí, a to jednak tím, že se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývají vůbec nebo se s nimi vypořádají nedostatečným způsobem, má to za následek vadu řízení, promítající se jako zásah do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách a do práva na soudní ochranu podle čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny.“*

Tato námitka je přitom důvodná, což žalobkyně blíže odůvodnila v odvolání. Z judikatury pak odkázala např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009.

Žalovaný se rovněž nijak nevyjádřil k námitce žalobkyně, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že jeho vydáním byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, ačkoli správní orgán v rozhodnutí uvedl, že údajné protiprávní jednání nemělo žádný následek. Vznik následku v příčinné souvislosti s předmětným jednáním přitom

je podstatou objektivní stránky přestupku. Žalovaný sice uvedl několik úvah k tomu, že byla naplněna materiální stránka přestupku, její naplnění však žalobkyně nerozporovala. Žalobkyně namítala, že je rozhodnutí prvního stupně z výše uvedeného důvodu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Žalovaný rovněž opomenul vypořádat námitku žalobkyně, že uložená sankce je nezákonná, neboť správní orgán nehodnotil všechna zákonná kritéria, neboť nezjistil konkrétní formu zavinění.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nijak nevypořádal ani její námitku, že bylo porušeno je právo dle čl. § 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť správní orgán připustil, aby svědci neodpovídali na otázky.

Žalovaný konečně nijak nevypořádal její námitku, že výpověď policistů o tom, co měla žalobkyně tvrdit při silniční kontrole, je nepřipustným důkazem. To je o to závažnější, že správní orgán na podkladě této části výpovědi policistů rozhodoval.

Jelikož ani tyto námitky nebyly žalovaným nijak vypořádány, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobní petit ve věci přestupku obsahuje námitky, které nebyly uplatněny v odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, mohl se k nim žalovaný vyjádřit až ve svém stanovisku k podané žalobě. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyplývá, že v době kontroly se ve vozidle, kromě žalobkyně nenacházela žádná další osoba. Zmocněnec žalobkyně tyto svědky, tj. pana P. a slečnu P. označil až v doplněném odvolání, přestože měl možnost tyto svědky uvést již v průběhu řízení u správního orgánu I. stupně. Proto žalovaný odmítl výslech navržených svědků, neboť jej považoval za účelový se snahou co nejvíce prodlužovat řízení. Dalším souborem námitek obsažených v žalobě žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení řádně nevypořádal s námitkami zmocněnce, což dle názoru žalobkyně činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Žalovaný tento soubor námitek odmítá stejně tak, jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou rozhodnutí vydaná ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se žalobkyně dopustila. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti vyjádřené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kde je stanoveno, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky přestupku byly naplněny, když ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se žalobkyně, jako fyzická osoba dopustila přestupku tím, že při řízení vozidla dne 10. 2. 2016 v 14:15 hodin, v Karlových Varech, v ulici Celní, držela v ruce telefonní přístroj. Závěrem žaloby vyslovila žalobkyně přesvědčení, že celé řízení bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, rozhodnutí vydané žalovaným je nezákonné a navrhla napadené rozhodnutí, včetně souvisejícího rozhodnutí prvního stupně zrušit a věc vrátit k novému projednání. Žalovaný se s názorem žalobkyně neztotožnil a dovolil si poukázat na to, že žalobkyně buď z neznalosti, nebo záměrně podsouvá námitky, které mohla uplatnit v řízení o přestupku. Námitky vznesla žalobkyně obecně, pročť žalovaný nemohl jinak, než přisvědčit postupu správního orgánu I. stupně. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobkyní v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 19. 2. 2016, z něhož vyplývá, že dne 10. 2. 2016 v cca 14:15 hod na ulici Celní v Karlových Varech vykonávala hlídka PČR DI Karlovy Vary ve složení pprap. M.R. jako řidič služebního vozidla v civilních barvách a pprap. R.Š. jako velitel hlídky kontrolu nad dodržováním bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. V uvedenou dobu v uvedeném úseku hlídka předepsaným způsobem zastavila motorové vozidlo – osobní automobil – tov. zn. CITROEN C3 PICASSO 1.4 I S, RZ ..., jehož řidičem byla žalobkyně, která za jízdy držela v pravé ruce telefonní přístroj. Její jednatelka hlídka sledovala ze stanoviště, kde byla mimo vozidlo. Do vozidla žalobkyně bylo vidět přes čelní sklo jejího vozidla a boční pravé sklo. Viditelnost nebyla nijak ztížena. Na vozidle nebyly aplikovány zatemňovací folie. Na místě řidička řekla, že sice držela telefon v ruce, ale pouze odmítala hovor. Z oznámení o přestupku ze dne 10. 2. 2016 sepsaného policisty na místě vyplývá mimo shora uvedeného, že žalobkyně odmítla oznámení na místě podepsat a podat vysvětlení. Dne 10. 2. 2016 byl sepsán úřední záznam o shodném obsahu jako oznámení o přestupku. Součástí správního spisu je dále fotografie řidičky a výpis z evidenční karty žalobkyně ze dne 10. 3. 2016.

Mimo ústní jednání v souladu s § 51 odst. 2 správního řádu byl proveden výslech svědků, zasahujících policistů, kterému byl přítomen zástupce žalobkyně. Svědek R.Š. vypověděl, že dne 10. 2. 2016 složil s pprap. R. Daného dne stáli na ulici Celní, kde stáli vedle vozidla. V uvedený čas zde projíždělo vozidlo Citroen C3. Do tohoto vozidla bylo přes čelní přední sklo vidět, že řidička drží u pravého ucha pravou rukou telefonní přístroj. Jednalo se o větší dotykový telefon. Dále toto jednání pozoroval přes pravé přední okno u spolujezdce. Toto vozidlo následně zastavilo do řady aut. Uvedeného dne bylo jasné počasí a na vozidle nebyly aplikovány zatemňující folie, tudíž do vozidla bylo vidět jasně. Vozidlo se pohybovalo do 30 km/h. Následně, kdy vozidlo zastavilo v řadě aut, tak kolega R. vyzval žalobkyni k předložení dokladů. Další jednání s žalobkyní prováděl svědek Š. Žalobkyni sdělil přestupek, jakého se dopustila. Ta na to odpověděla, že daný hovor vlastně pokládala. Svědek dále vypověděl, že on sám jasně viděl, když řidička přijížděla, že telefonovala, a že telefonovala, i když parkovala. Svědek dále konstatoval, že v době příjezdu vozidla žalobkyně stál na místě u spolujezdce u jejich služebního vozidla. Na žalobkyni viděl z cca 5 až 10 metrů. Poznal bezpečně mobilní telefon a do tohoto telefonu plynule hovořila. Žalobkyně byla dle svědka ve vozidle sama. K otázce správního orgánu svědek dále vypověděl, že se žalobkyně přiznala, že telefonovala, takže nebylo potřeba se podívat na poslední hovory, když to potvrdila.

Dále byl proveden výslech svědka pprap. R. Ten uvedl, že v uvedený den stáli s kolegou v ulici celní, na druhé straně bývalého pivovaru. Stál mimo vozidlo u strany řidiče. Viděl vozidlo, které řídila žena, která k nim přijížděla od ulice Sokolovská. Tato žena držela v ruce mobilní telefon. Dotykový, větších rozměrů. Držela ho v pravé ruce u pravého ucha. Žena s vozidlem zastavila na levé straně, tam kde je výjezd od pivovaru. Dále si svědek pamatoval, že ženu vyzval k předložení dokladů, které předložila a ty předal kolegovi. Dále si vzpomněl, že žena řekla, že telefon držela, ale že netelefonovala, že hovor odmítala. Dále měl, za to, že byla požádána, aby předložila telefon, resp. výpis hovorů, což odmítla. Přestupek s ní dále řešil kolega. To, že žena držela telefonní přístroj v ruce, viděl svědek přes přední a poté boční sklo jejího vozidla. Výhledové podmínky nebyly sníženy. Když je řidička míjela, mohla dle odhadu svědka jet rychlostí zhruba 20 km/h a největší vzdálenost na kterou bylo řidičku vidět bylo 15 až 20m. Žalobkyně byla ve vozidle sama.

Při ústním jednání dne 18. 4. 2016 byl zástupce žalobkyně seznámen s obsahem spisu

a uvedl, že žádá poskytnutí lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dne 18. 4. 2016 bylo vydáno usnesení, které stanovilo, že se žalobkyni poskytuje lhůta 3 pracovních dnů k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Toto usnesení bylo žalobkyni doručeno téhož dne prostřednictvím zástupce, který si ho osobně převzal.

Dne 27. 4. 2016 bylo vydáno **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Správní orgán I. stupně uvedl, že oba policisté se ve svých svědeckých výpovědích shodli na tom, že řidička držela telefonní přístroj v pravé ruce u pravého ucha. Oba se shodli na tom, že telefonní přístroj jednoznačně rozpoznali, jednalo se o větší tmavý mobilní telefon. Tuto skutečnost viděli jak přes přední čelní sklo, když je míjela, tak i přes boční. Dále správní orgán uvedl, že policisté z dopravního inspektorátu, kteří řeší obdobné jednání při své každodenní pracovní činnosti, zcela jistě rozpoznají předmět, který v ruce drží řidič v době své jízdy. Policisté jsou bez poměru k žalobkyni, přičemž jako veřejní činitelé vypovídali ve svých svědeckých výpovědích pod hrozbou daleko vyšších sankcí než osoba nepožívající toto postavení. Správní orgán v jejich výpovědích neshledal výrazné rozpory a zjevné nelogičnosti. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že jsou zde mírné nesrovnalosti, a to zvláště ohledně určování číselné hodnoty a i toho, zda byla řidička vyzvána k ukázání mobilního přístroje, což je však dle názoru správního orgánu zcela logické, neboť každý člověk vnímá určitou situaci jinak. Skutečnost, zda byla řidička vyzvána k předložení telefonního přístroje či nikoliv, nemá vliv na to, že policisté viděli žalobkyni za jízdy s mobilním telefonem. Správní orgán neshledal výrazné rozdíly ve výpovědích policistů. Tito řádně určili úsek, kde protiprávnímu jednání došlo, byli si jisti, že žalobkyně za jízdy držela mobilní telefon.

Proti uvedenému rozhodnutí podala dne 23. 5. 2016 žalobkyně blanketní odvolání, které doplnila podáním ze dne 26. 6. 2016.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** poté žalovaný zopakoval dosavadní průběh správního řízení. Uvedl, že po prostudování předloženého spisového materiálu je toho názoru, že daná věc byla správním orgánem I. stupně zjištěna správně a prvoinstanční rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu. Žalovaný se též vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v doplnění odvolání žalobkyně a ani na jejich podkladě nedošel k závěru, že je prvoinstanční rozhodnutí nesprávné, nepřezkoumatelné nebo nezákonné.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že se nedopustila jednání, které je jí kladeno za vinu, přičemž takové jednání nebylo ani prokázáno. Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že byl opatřen dostatek důkazů (oznámení o přestupku, úřední záznam, výpovědi zasahujících policistů) prokazujících bez pochybností skutkový stav věci. Především z oznámení o přestupku a výpovědi zasahujících policistů je zřejmé, že žalobkyně

v průběhu jízdy držela mobilní telefon.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně o tom, že správní orgány obou stupňů rozhodly o vině žalobkyně pouze na základě svědecké výpovědi policistů. V řízení před správními orgány byly zhodnoceny všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně nevyhodnotil svědeckou výpověď policistů jako věrohodnou, bez toho aniž by ji nejprve nezhodnotil s ohledem na další podklady, které měl při svém rozhodování k dispozici (oznámení o přestupku, úřední záznam a výpis z centrálního registru řidičů). Soud se s jeho hodnocením zcela ztotožnil. Policisté vypovídali bez sebemenších pochyb nezainteresovaně. V jejich případě tak jde o nezávislé svědky, kteří popsali skutečnosti, zjištěné v rámci výkonu své služební činnosti, přičemž tyto popsané skutečnosti vyplývaly i z dalších podkladů, které měl správní orgán k dispozici při svém rozhodování. Správní orgány obou stupňů své úvahy o věrohodnosti svědků řádně zdůvodnily a přezkoumatelným způsobem vyjádřily ve svých rozhodnutích. A až na základě hodnocení provedených důkazů správní orgány uvedly i jaké úvahy je vedly k závěru o účelovosti argumentace žalobkyně. Tvzení žalobkyně tak nebyla správními orgány označena za účelová, bez toho aniž by nejdříve nebyla posouzena s ohledem na podklady, na jejichž základě se rozhodovalo.

Dále soud konstatuje, že ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že se v podstatných částech shodují. Oba policisté viděli žalobkyni za jízdy telefonovat, resp. držet mobilní přístroj v pravé ruce u pravého ucha, přičemž jim ve výhledu nic nebránilo. Dále se shodli i na tom, že žalobkyně se v podstatě ke svému jednání přiznala, když uvedla, že držela mobilní přístroj, ale že odmítala hovor. Ve výpovědích jsou i rozpory, jak poukazuje žalobkyně, nicméně tyto nejsou způsobilé učinit výpovědi zasahujících policistů nevěrohodné či dokonce lživé. K poukazům žalobkyně na rozpory ve výpovědích zasahujících policistů soud uvádí následující. Není pravdivé tvrzení, že by policista Š. kontroloval předchozího řidiče a zároveň pozoroval žalobkyni, jak drží v ruce mobilní telefon. Pprap. Š. jednoznačně uvedl, že při pozorování přestupkového jednání žalobkyně byl předcházející řidič již dávno zkontrolován. Tvrzením, že na daném místě kontrolovali řidiče, který řídil pod vlivem návykové látky, pouze upřesnil informaci, proč se nacházela hlídka na daném místě. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že svědek neodpovídal na otázky. Svědek pouze konstatoval, že již na položenou otázku odpověděl. Dále má soud za to, že není vůbec podezřelé, že oba policisté neuvedli jako markat logo mobilního telefonu. Průběh celého děje popsali dostatečným a podrobným způsobem, o němž není pochyb a neuvedení loga mobilního telefonu, popř. neuvedení toho, kde se mobilní přístroj nacházel při silniční kontrole na tom, nemůže nic změnit, neboť to není pro posouzení dané věci stěžejní. Naopak je podstatné, zda svědek Š. bez jakýchkoliv pochybností uvedl, že viděl žalobkyni při řízení s mobilním telefonem v ruce. Dále pro posouzení věci není podstatné ani to, zda byl mobil dle tvrzení žalobkyně malý, resp. nebyl velký. Každý vnímá danou situaci individuálně. Oba policisté se shodli, že viděli u žalobkyně velký tmavý mobilní telefon. Navíc rozhodující pro danou věc je to, zda žalobkyně mobilní telefon držela při jízdě v ruce, než skutečnost, jak veliký předmětný mobilní telefon byl. Shodě tak není podstatné ani to, zda byla žalobkyně vyzvána některým z policistů k předložení mobilního telefonu a ani zda si svědek R. všiml pouze toho, že žalobkyně držela v ruce mobilní telefon a ne toho zda telefonovala, neboť k porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dochází tehdy, když řidič při jízdě vozidlem drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a ne když má mobilní telefon při silniční kontrole u sebe, nebo z něj telefonuje.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný neprovedl žalobkyni navrhané důkazy, které označil za účelové. Odůvodnění neprovedení navržených důkazů žalobkyně považovala za

nedostatečné. Soud k tomu uvádí, že žalovaný se návrhu žalobkyně na provedení výsledku pana J.P. a J.P. věnoval na str. 4 napadeného rozhodnutí, a to ve vztahu k posouzení vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí, které bylo připojeno k doplnění odvolání. Neprovedení požadovaných výsledků především zdůvodnil jejich nadbytečností a účelovostí ze strany žalobkyně, neboť měl skutkový stav věci za dostatečně prokázaný. Navíc ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla ve vozidle sama a nikdo na ni v místě silniční kontroly nečekal. S uvedeným odůvodněním zdejší soud zcela souhlasí. Co se týče vyjádření žalovaného, že zná osobu J.P. z úřední činnosti, soud uvádí, že sice takové své tvrzení nepodpořil žádným odkazem na konkrétní řízení, ve kterém se s touto fiktivní osobou setkal nicméně má za to, že v postupu žalovaného nelze shledávat porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu žalobkyní citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010- 94 a ani z daného postupu nelze dovodit nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak jak namítá žalobkyně. Žalovaný se zabýval návrhem žalobkyně na provedení důkazu výsledk shora uvedených osob a své rozhodnutí tyto důkazy neprovést řádně zdůvodnil.

K tomu soud dále uvádí, že návrh žalobkyně na provedení výsledku pana J.P. a slečny P. nebyl žalovaným opomenut. Žalovaný se těmito návrhy dostatečným způsobem zabýval, přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč nebudou provedeny, přičemž v této souvislosti neporušil čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv.

Žalobkyně odůvodňovala nutnost provedení shora uvedených výsledků nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a nevěrohodností vypovídajících policistů. Soud k tomu poukazuje na to, co již konstatoval výše. Je jednoznačně prokázané na základě správním orgánem provedeného dokazování, že se žalobkyně dopustila přestupku, který je jí kladen za vinu. Soud považuje výpovědi zasahujících policistů a oznámení o přestupku za stěžejní důkazy, o jejichž věrohodnosti nemá pochyb.

K poukazu žalobkyně na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 335/05 a k tvrzení žalobkyně, že měl žalovaný provést ještě další důkazy, neboť v daném případě stálo tvrzení žalobkyně proti tvrzení zasahujících policistů a s ohledem na zásadu in dubio pro reo bylo nutné předpokládat tu z více možných příčin nesrovnalostí ve výpovědích policistů, která je žalobkyni ve prospěch, tedy že nesrovnalosti v jejich výpovědích pramení z jejich chybné přípravu na lživou výpověď, soud uvádí, že při posuzování, zda došlo ke spáchání přestupku nelze bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označit za nevěrohodnou již z povahy věci. Policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 – 114). Soud však v obecné rovině zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není v první řadě třeba o věrohodnosti jejich výpovědí pochybovat, což ovšem neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplývá zájem policisty na výsledku přestupkového řízení. Soud není stejného názoru jako žalobkyně, že měl správní orgán I. stupně nebo žalovaný opatřovat a provádět ještě další důkazy jako např. výpis z hovoru, rekonstrukci nebo výsledky dalších svědků. Správním orgánem I. stupně byl zjištěn stav věci v souladu s § 3 správního řádu. K takovému závěru se přiklonil i žalovaný, přičemž tento současně vypořádal všechny námítky předestřené žalobkyní v doplnění odvolání, včetně námitek žalobkyně směřujících proti věrohodnosti policistů provádějících kontrolu.

Co se týče poukazu žalobkyně na argumentaci žalovaného ve směru k věrohodnosti

žalobkyně a k tomu, že by nebyla kontrolována, když by neporušila své povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu, soud uvádí, že tyto úvahy nejsou v rozporu s presumpcí nevin. Žalovaný v rámci odůvodnění svého rozhodnutí hodnotil věrohodnost výpovědí zasahujících policistů s věrohodností tvrzení žalobkyně a v podstatě dospěl k závěru, že žalobkyně na rozdíl od policistů měla důvod uvést nepravdivé tvrzení na svoji obhajobu.

K námitce žalobkyně, že ji správní orgán omezil ve volbě druhu podání a zmařil tak její právo vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 soud uvádí, že ze správního spisu vyplývají pro posouzení této námitky tyto podstatné skutečnosti. Dne 18. 4. 2016 proběhlo ústní jednání, kterému byl přítomen zástupce žalobkyně pan Ing. M.J. Ten požádal správní orgán o stanovení termínu pro poskytnutí vyjádření k podkladům rozhodnutí. Téhož dne správní orgán I. stupně vydal usnesení, kterým žalobkyni stavil lhůtu 3 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení k předložení písemného vyjádření k podkladům rozhodnutí. Nijak přitom správní orgán nespecifikoval, zda má žalobkyně učinit své podání prostřednictvím e-mailu, zaslat ho prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb nebo datovou schránkou. Žalobkyně nebyla nijak omezena ve výběru jakým způsobem své podání správnímu orgánu zašle.

Pokud žalobkyně poukazuje na skutečnost, že se jí nabízela možnost učinit své vyjádření např. prostřednictvím telefonního hovoru, a že tohoto způsobu doručení svého vyjádření byla správním orgánem zbavena, poté soud předně poukazuje na skutečnost, že podle § 15 správního řádu se jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci a navíc sám zástupce žalobkyně požádal o možnost zaslat své vyjádření písemně.

K poukazu žalobkyně na to, že se správní orgán I. stupně nezabýval vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí zaslané správním orgánem I. stupně dne 22. 4. 2016 prostřednictvím e-mailu soud konstatoval, že ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně v usnesení ze dne 18. 4. 2016 ve stanovené lhůtě žádné vyjádření správnímu orgánu nezaslala. Neučinila tak ani po této lhůtě do vydání prvoinstančního rozhodnutí. Předmětné vyjádření se poprvé dostalo do dispozice správního orgánu I. stupně s doplněním odvolání, což vyplývá z e-mailové korespondence mezi paní K. a panem K. ve dnech 27. 6. 2016 a 29. 6. 2016, která je součástí správního spisu. Paní K. jednoznačně potvrdila, že ve dnech 22. 4. 2016 a 24. 4. 2016 na adresu elektronické podatelny žádná písemnost z e-mailové adresy x nebyla doručena. Správní orgán I. stupně se s vyjádřením žalobkyně tak nemohl seznámit a vyjádřit se k němu v prvoinstančním rozhodnutí.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný nezabýval nebo se dostatečným způsobem nevypořádal s návrhy žalobkyně na provedení rekonstrukce, důkazem výpisem hovorů, odvolací námitkou, že bylo porušeno jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a že výpověď policistů je nepřipustným důkazem, soud uvádí, že všechny tyto námitky jsou součástí vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí a nikoliv samotného odvolání. Žalobkyně v podaném doplnění odvolání na str. 3 uvedla, že navrhuje, aby se tímto vyjádřením zabýval odvolací správní orgán nebo aby věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný se dle požadavků žalobkyně s vyjádřením vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že bylo dodáno správnímu orgánu až po stanovené lhůtě. Žalovaný měl za to, že bylo sepsáno účelově se snahou zmocnění samotné řízení prodlužovat. Dále se žalovaný vyjádřil k důkazním návrhům žalobkyně a k tvrzením o věrohodnosti zasahujících policistů. Dle názoru soudu se tak žalovaný s vyjádřením žalobkyně dostatečně vypořádal a soud s takovýmto postupem souhlasí. Soud poukazuje na

skutečnost, že se jednalo pouze o vyjádření a nikoliv o odvolání, které žalovaný přezkoumal v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto shora uvedené námitky považuje za neopodstatněné.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobkyně, že náležitostí výroku rozhodnutí musí být uvedení počtu bodů, které za spáchaný přestupek žalobkyně obdrží do bodového hodnocení řidiče, neboť z § 77 zákona o přestupcích povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí bodové hodnocení pro správní orgán nevyplývá. Záznam bodů je prováděn až na základě pravomocného rozhodnutí ve věci samé, neboť podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

V přestupkovém řízení není nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů také proto, že nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. Navíc z žalobkyní poukazovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 sice vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je trestem, nicméně z něj nevyplývá, že by měl být počet bodů zaznamenávaný v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích obligatorní součástí výroku rozhodnutí správního orgánu. S ohledem na to soud konstatuje, že ani žalovaný nepochybil, pokud aproboval postup správního orgánu I. stupně, neuvádět počet bodů, které se zaznamenají na základě pravomocného rozhodnutí správního orgánu do registru řidičů.

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění, resp. že řádně nezdůvodnil svůj závěr, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nikoliv. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně dopustila přestupku z nedbalosti, kdy poté v odůvodnění uvedl, že se žalobkyně k jednání nedoznala, a proto nelze zjistit, z jakého důvodu nerespektovala uvedenou právní povinnost a s ohledem na to, nelze jednoznačně určit, zda se jednalo o úmyslné nebo nedbalostní jednání. Podle správního orgánu bylo však zřejmé, že se minimálně jednalo o zavinění z nedbalosti, neboť žalobkyně mohla a měla vědět, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem. Tento závěr ve shodě s žalovaným soud považuje za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobkyně jako osoba disponující řidičským oprávněním mohla a měla vědět, že držení telefonního přístroje během jízdy může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, což jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je znakem nedbalosti nevědomé.

Dále soud uvádí, že žalovaný se odvolací námitkou žalobkyně ve vztahu k formě zavinění zabýval dostatečným způsobem na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí a dospěl rovněž k závěru, že se minimálně jednalo o nedbalostní jednání, přičemž neměl za to, že by správní orgán I. stupně v tomto směru nedostatečně zjistil skutkový stav. Jeho závěry soud považuje za přezkoumatelné a stav zjištění v souvislosti s určením míry zavinění za zjištěný v souladu s § 3 správního řádu.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou vztahující

se k naplnění objektivní stránky přestupku, soud uvádí, že toto tvrzení není pravdivé. Žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí k tomu konstatoval, že spácháním přestupku byla naplněna materiální podmínka, tedy skutečnost, že jednání žalobkyně porušilo či ohrozilo zájem společnosti. V daném případě zcela nepochybně k naplnění jak formální tak i materiální stránky přestupku došlo. Žalobkyně navíc své tvrzení, že se žalovaný se shora uvedenou námitkou nevypořádal, sama popřela, když uvedla v bodě 37 žaloby, že žalovaný v tomto směru uvedl své úvahy, se kterými žalobkyně nesouhlasí. Soud dále uvádí, že má za to, že se žalovaný s námitkou žalobkyně dostatečně zabýval, přičemž s jeho závěry se soud ztotožnil.

Dle názoru soudu se žalovaný rovněž neopomněl vypořádat ani s odvolací námitkou vztahující se k uložené sankci. Žalovaný se zabýval tím, zda správní orgán I. stupně při svém rozhodování zohlednil míru zavinění, resp. to zda se jednalo o zavinění úmyslné či z nedbalosti. Dále žalovaný uvedl, že výši uložené sankce správní orgán řádně odůvodnil a s jeho postupem se správní orgán plně ztotožnil a nemá, co by mu vytknul.

Závěrem soud uvádí, že má za to, že bylo správními orgány dostatečně prokázáno přestupkové jednání žalobkyně, správní orgány postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a zároveň svá rozhodnutí řádně a přezkoumatelně zdůvodnily, přičemž žalovaný se také řádně vypořádal s podaným odvoláním.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 29. prosince 2017

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně